

бодата. Други сведения не дава. Той не се оплаква отъ ранитѣ си и сълза не се протъркулва отъ очитѣ му, следъ четвъртия разпитъ, когато му съобщаватъ, че е осъденъ на смъртъ. Измислица е писаното въ излизащия въ Русе в-къ „Дунавъ“, че Караджата се разкайвалъ за стореното, съзнавалъ грѣшката си и проклиналъ Букурещкиятъ централенъ революционенъ комитетъ, за гдето изпратили четата на смъртъ¹⁾.

Отъ тежкитѣ рани здравето му се влошава. Отнесенъ бива на лѣчение въ тъмничната болница. Поле отново бива отведенъ въ затворническата килия на Русчушкия затворъ, гдето е затворенъ и Яни Гугото, българинъ, осъденъ за конекрадство, който му прислужва. Всѣка сутринъ и вечеръ при него идватъ военни турски лѣкари, които превързватъ ранитѣ му: даватъ му лѣкарства. Желанието на турската власть е била, споредъ извършеното престѣпление къмъ султана, Караджата да пооздравѣе, да минатъ болкитѣ отъ ранитѣ му, за да бѣде каченъ на бесилкага здравъ²⁾ и обесенъ публично, както се е изисквало по турския законъ за назидание. Цариградскиятъ грѣцки вестникъ „Неоголосъ“ отъ

¹⁾ З. Стояновъ, Четитѣ, стр. 309; Ил. С. Бобчевъ, По кървавитѣ дири, стр. 191.

²⁾ В-къ „Дунавъ“, бр. 299 отъ 4. VIII 1868.